

der ellers ved Lejligheder holder af at flutte sig med moderne Standpunkter, i denne Sag indtager det mest forbenede og forstenede reaktionære Standpunkt.

Til den højtærede Konseilspræsident skal jeg sige, at hans sidste Udtalelser vare af den Art, at nu tror jeg, jeg kan sige til ham, at jeg giver Afkald paa ethvert Svar. Intet forstandigt Menneske vil nemlig kunne forstaa dem. Det undrer mig, at den højtærede Konseilspræsident vil blive ved at trække rundt i den meningsløse Sammenligning mellem vor Stilling i 1896 til et Grundlovsforslag af en helt anden Art end det foreliggende og vor Stilling nu. Det vilde være langt mere fremmede for Forhandlingen og oplysende for Befolkningen, om den højtærede Konseilspræsident vilde udtrykke sin og sin Regerings Stilling til dette Forslag og de enkelte Punkter deri og ikke vilde nøjes med fjerne, vage Antydninger af, at en Gang i Fremtiden, jeg ved ikke, om det bliver i dette eller næste Aarhundrede eller det næste Aartusinde, ville Kvinderne faa politisk Valgret og Valgbarhed. Det vilde være langt mere fremmede, om han vilde sige, hvad han mener om denne Sag, om det at give Kvinder politisk Valgret og Valgbarhed i den Fremtid, vi kunne overskue, i den Fremtid, der ligger for vort politiske Arbejde. Og hvad han mener om Valgrettens Udvidelse, om han kan gaa med til at udvide den til 21-Aars Alderen eller maaske kun til 25-Aars Alderen. Og det vilde endelig være langt mere fremmede, om han vilde sige os, om han kunde gaa med til den politiske Valgrets Udvidelse til Tjenestefolk. Det vilde jeg sætte Pris paa. Og jeg tror, som sagt, at det vilde fremme Forhandlingerne og være oplysende ude i Befolkningen, om Konseilspræsidenten vilde gaa ind paa det foreliggende Forslag og dets enkelte Punkter, i Stedet for at fremsætte disse ligegyldige Bemærkninger om Forslaget i 1896.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Det hjælper ikke det ærede Medlem, for det lykkes ham dog ikke at komme bort fra Socialdemokratiets forskellige politiske Taktik, at komme bort fra, at Socialdemokraterne i en lang Aarrække have været imod ethvert som helst Grundlovsforslag. De vilde ikke have Grundlovsforslag fremmede, de mente, at vi skulde gaa de sociale Reformers Vej. Endelig ere de komne til det Standpunkt, at nu ville de have Grundlovsforslag fremmede, men i Stedet for saa at tage

de Punkter frem, som de selv have krævet som de væsentligste, komme de med noget andet. I Stedet for at kræve Junigrundloven, som de selv have sagt er det væsentligste, eller den privilegerede Valgrets Afskaffelse, som de selv have sagt er det væsentligste, lade de ganske roligt dette ligge og komme med det Forslag, her er Tale om. Det kommer det ærede Medlem aldrig bort fra med alle sine Ord og alle sine Paastande om, at han er befriet for at svare mig, og at forstandige Folk kunne ikke forstaa, hvad jeg har sagt osv.

Saa taler det ærede Medlem om et Forslag fra 1896, som han siger skal sammenlignes med det foreliggende, eller som jeg skal have sammenlignet dette med, hvad jeg ikke har. Han har nu sagt, at Forslaget i 1896 var et Tilbageskridt, men jeg har oplyst, at hans Partifælle den Gang har sagt, at det var det ikke. Det har jeg oplæst af Rigsdagstidenden.

(Stemmer fra Tilhørerpladsen: Til Sagen).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige eller forlade Tilhørerpladsen.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Jeg ser altsaa ikke, at de ærede Medlemmer med al deres Tale komme det mindste frem ad den Vej, de ere inde paa. Jeg har taget min Stilling til Grundlovsforslaget, som det foreligger, og den fastholder jeg.

Birck: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) tildelte mig Rollen som den mest forbenede og forstenede reaktionære i Spørgsmaalet om Kvinders Valgret. Undertidener det, som det ærede Medlem kalder Reaktion, det, som ligger det virkelige Fremskridt nær. Jeg maa for øvrigt sige, at jeg tror i Modsætning til det ærede Medlem at have Flertallet af Befolkningen bag mig, og ikke blot Flertallet af Mændene, men Flertallet af Kvinderne, for jeg behøver ikke at regne med de 3—4,000 Suffragetter, der gøre Tilstandene uudholdelige paa offentlige Møder. Hvis vi, ligesom i Svejts, f. Eks. lode Spørgsmaalet om Kvinders kommunale Valgret gaa til Folkeafstemning, vilde det vise sig, at Befolkningen ikke er nær saa taabelig, som man skulde tro, naar man saa paa dens Rigsdagsmænd.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Borbjerg): Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) vil jeg